

[Den fg. finansminister.]

indkomster, sikres imod en for høj skatteudskrivning.

Endvidere kan jeg sige med hensyn til det øverste loft, der, som hr. Niels Helveg Petersen sagde, antagelig vil komme til at gælde ganske få, at jeg husker en bemærkning fra hr. Grünbaum, da vi begyndte skatte-loft-diskussionen. Hr. Grünbaum sagde, at hvis man ville have både fast skala og skatte-loft, var det det samme som, at man ville have både livrem og seler; men det giver altså visse garantier, og det er de garantier, som vi gerne har villet sikre. Denne øverste grænse på $66\frac{2}{3}$ pct. er vel imidlertid hverken livrem eller seler, det er en strop, der er sat på for at sikre de få, det kan dreje sig om, imod at blive udsat for en for hård beskatning, og betragtningen om, at der bør være en tredjedel tilbage, når skatten er betalt, synes jeg kan være rimelig og rigtig; så kommer endda dertil, at der yderligere kan være en formueskat at betale.

Med hensyn til udskrivningsprocenten er der gjort nogle bemærkninger. Jeg har noteret mig, at hr. Grünbaum på dette tidspunkt har villet angive, at socialdemokratiet ikke mener, man bør gå over en udskrivningsprocent på 90. Fra regeringens side har vi ikke villet angive andet, og det er altså også blevet accepteret endnu til denne debat, end at vi mener at kunne gå under de 100 pct. Når vi har foretaget en beregning med 95 pct., var det for så vidt først og fremmest for at kunne efterkomme ønsker, der kunne være hos tingets medlemmer om at se beregninger på det grundlag, man nu kunne have; der er ikke hermed angivet størrelsen af udskrivningsprocenten.

Men i anledning af hr. Grünbaums bemærkninger synes jeg dog lige, jeg vil gøre opmærksom på et par ting. Hr. Grünbaum fremhævede selv, og fremhævede særdeles rigtigt, at størrelsen af de offentlige udgifter og det finanspolitiske behov er det, der vil og må angive skatteudskrivningens størrelse i henseende til de direkte skatter; det synes jeg hr. Grünbaum har ret i. Når vi nu skal diskutere udskrivningsprocenten i udvalget, må vi selvfølgelig også drøfte det, hr. Grünbaum her har nævnt, nemlig størrelsen af de offentlige udgifter. Hvis der skal være en 90 pct.s udskrivning, må vi nok regne med, at så skal vi også realistisk drøfte, om vi kan

begrænse en del af statens udgifter; sagt på en anden måde: om der er noget, man kan give afkald på af det, man ellers ønskede. Det kan vel være svært nok at gøre det i året 1970, der jo er et år, hvor vi vel i højere grad end nogen sinde står over for at skulle realisere en række reformer. Vi ved alle, at reformer kan være fordelagtige også økonomisk og altså statsfinansielt på længere sigt, men selv de reformer, rationaliseringsreformer o. lign., der har den virkning på længere sigt, vil næsten altid koste en del i begyndelsen. Det er bare noget, vi må tage i betragtning, når vi skal drøfte dette.

Dertil kommer det andet, hr. Grünbaum nævnte, nemlig det finanspolitiske behov, hvor vi vel også må regne med — og dér henviser jeg til den debat, vi havde ved tredje behandling af finanslovsforslaget — at der kan være tale om visse lempelser ved begyndelsen af kildeskatten, likviditetslempelser for visse grupper, likviditetsvanskeligheder for statens og kommunernes vedkommende, der kan begrunde, at man må have en vis stramning af finanspolitikken netop på det tidspunkt.

Endelig må jeg sige, at vi vel kan beregne det således, at hver procent man går ned i udskrivningen, altså hver udskrivningsprocent der forsvinder af de 100, vil give staten et provenutab på et sted mellem 110 og 120 mill. kr.

Men alle disse ting skal vi jo igennem, og jeg er taknemlig for det oplæg, der er givet ikke mindst fra hr. Grünbaums side til, at vi netop i udvalget i sammenhæng drøfter disse spørgsmål og så når til et resultat med hensyn til den udskrivningsprocent, der skal være.

Jeg har så kun bemærkninger til hr. Ömann, der var inde på spørgsmålet om B-indtægterne. Han talte i den forbindelse om et permanent lån; men det synes jeg ikke man kan gøre. Jeg synes bare, man realistisk må erkende, at i det første år kan det være vanskeligt for dem, der ikke har en bestemt rettesnor at gå efter, at forudsige, hvad de kommer til at tjene i 1970. Det behøver jo hverken at være ond vilje eller spekulation el. lign.; der bevirker, at det kan være vanskeligt for dem, der ikke som lønmodtagere har mere faste indtægter, at angive, hvad de kommer til at tjene. B-skatteyderne er jo mange, også mange